

udtalt, at dersom man gik til at forhøje Skatteprocenten, vilde det være nødvendigt ogsaa at tage fat paa Reglerne for Beskatningen. Det er ogsaa det, jeg ganske særlig mener om denne Sag, at det vil ikke være forsvarligt at give sig til at lovgive alene med Hensyn til denne Skatteprocent uden at tage det gamle Spørgsmaal op, uden at behandle Reglerne for Tilvejebringelsen af Skatten og ogsaa særlig behandle den mellemkommunale Beskatning o. s. v., i det hele taget de Spørgsmaal, der, som sagt, have staaet paa Dagsordenen her i Landet i en lang Række af Aar.

Videre er der et Punkt til, jeg vil nævne: Hensynet til Valgretten. Jeg ved nok, at der bliver sagt, at Skatteprocenten og Valgretten ere to forskellige Ting, som ikke komme hinanden ved; men jeg mener, de komme hinanden stærkt ved. Jeg er af den Mening, at Københavns Kommunalbestyrelse kan ikke rigtig betragtes som et fuldt paalideligt Udtryk for Staden skattepligtige Borgere. Det er nemlig saa, at af de 47,000 Folkestingsvælgere, der ere i København, er der kun 22,000, altsaa ikke Halvdelen, der have Valgret til det kommunale Raad, og tage vi dem, som svare Stat, er der en hel Del af dem, mange Tusinde, der ere udelukkede fra Valgretten til Kommunalbestyrelsen. Det er noget, der i alt Fald forekommer mig at være selvfølgelig, at den, der svarer Stat til Kommunen, lidt eller meget, maa ogsaa have Lov til at have Indflydelse paa Kommunens Styrelse. Ogsaa af den Grund mener jeg ikke, det er rigtigt at ophæve Bestemmelsen i § 16 i Loven af 19de Februar 1861, uden at man ogsaa faar Valgretsspørgsmaalet taget under Behandling. Det var min Hensigt at rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om man kunde vente i en nær Fremtid Forslag fra Regeringen om den kommunale Beskatning i det hele taget, om det, som saa længe har været forlangt, og som ogsaa har været bebudet atter og atter. Men efter at jeg har set, at der i det andet Ting er fremkommet ikke mindre end to Forslag, der gaa ud paa en Omordning af den kommunale Beskatning mer eller mindre, vil jeg vente og antage, at de to Forslag af Hensyn til den mangeaarige Trang ville blive tagne under velvillig Behandling, og jeg vil da henstille, at man venter med Afgørelsen af det Spørgsmaal, som denne Lov omhandler, indtil man faar at se, hvorledes man i det hele taget møder de to Forslag, som ere fremkomne i det andet Ting. Mødes de med Velvilje, og vil der komme noget ud af deres Behandling, skal jeg for mit Vedkommende ogsaa være villig til at gaa med

til at stemme for en saadan Bestemmelse, som denne Lov indeholder, idet jeg er enig i den Betragtning, at det ikke vil være rigtigt at forordre stigende Udgifter af Kommunerne samtidig med at bestemme en vis Grænse for Beskatningen. Der kunde jo let tænkes at opstaa urimelige Forhold i den Henseende, men, som sagt, jeg finder ingen Anledning til at være med til at stemme for denne Ophævelse af § 16, medmindre man faar den længe ventede Reform taget under alvorlig Behandling og ført igennem samtidig.

Oet. Hansen: Det Udvalg, som var nedsat i Fjor her i dette Ting angaaende den kommunale Skattelov i København — et Udvalg, hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem — endte med i Marts Maaned, da Rigsdagen var ved at sluttes, at afgive en Betænkning, hvori et Flertal indstillede, at Skatteprocentens Grænse skulde forhøjes fra 3 til 5 pCt. Jeg for mit Vedkommende mente, at der muligvis kunde være Anledning til som en ren midlertidig og enestaaende Foranstaltning at hæve Skatteprocenten fra 3—4, idet jeg frindsatte, at der var en virkelig øjeblikkelig Trang til Stede med Hensyn til Københavns finansielle Status, der maatte kunne motivere en saadan Forhøjelse. Hvad der senere er kommen frem, har imidlertid gjort mig utilbøjelig til overhovedet, som Sagen nu foreligger, at være med til at røkke ved den Grænse, som blev sat i 1861 for Skatteprocenten i København. Den første Betingelse for at gøre Forandring i en saadan Lov, som maa formodes at være vedtagen i sin Tid med moden Overvejelse, og som navnlig blev vedtagen med fuld Billigelse af den daværende Indenrigsminister og anbefalet af ham, den første Betingelse derfor maa være, at der paabises, at der virkelig er en Trang til Stede, og efterat Københavns Magistrat gentagende har udtalt, at man ikke skulde røre ved denne Skatteprocentgrænse, naar man i det hele ikke kunde komme til en Revision af Indkomstskatter i København, skal der stærke Grunde til at veje op mod det, som Magistraten saaledes gentagende har udtalt, men som den nu ganske vist har stillet sig anderledes til. Det ærede kongevalgte Medlem (Kahser), som først havde Ordet, vilde ogsaa gøre et Forsøg paa at overbevise os om, at der var, om jeg saa maa sige, *periculum in mora*, man kunde ikke vente længere. Denne store Stad København trængte til Penge, den vilde vel ikke blive bankerot, men dog komme i den største Forlegenhed, naar man ikke her hævdede denne Indkomst-